

naturligst at berøre det vigtige Spørgsmaal, hvilke Sager der skulle henhøre under Underretterne og der paa kjendes uden Mellemkomst af Rævningsretter, og hvilke der derimod skulle paa kjendes ved Rævningsretterne. Lovudkastets §§ 2 og 12, hvori Bestemmelserne forsaavidt indeholdes, have selvfølgelig i Overensstemmelse med Forfristerne i Grundlovens § 79 for det Første henlagt til Rævningsretterne. De Sager, som træffe sig af politiske Lovovertrædelser, alene med Undtagelse af dem, der henhøre under Rigsretten. En, for øvrigt neppe aldeles fuldstændig Angivelse af disse Sager, saaledes som Forholdene i Diehlikket stille sig, er derhos tilføjet, men naar den nye Criminallov udkommer, vil en Henvisning til denne Lov uden Tvivl være tilstrækkelig.

Hvad det øvrige Indbegreb af Straffesager angaar, da har Lovudkastet valgt at lægge Straffens Størrelse og ikke Forbrydelsens Art til Grund ved Fordelingen, og det saaledes, at efter de nugældende Straffebestemmelser det langt overvejende Antal af Sager vilde falde ind under Rævningsretterne, idet ikkun de Lovovertrædelser, for hvilke Straffens højeste Grad ikke kan overstige Bøder, Mis, Rottingslag, simpelt Fængsel i 6 Maanedes eller Fængsel paa Bånd og Brød, skulle paa kjendes ved de almindelige Underretter. Det maa nu vistnok ogsaa erkjendes, at hvis Straffen overhovedet skal lægges til Grund for Fordelingen, maa denne ordnes, som i Udcastet bestemt, ved en Henvisning til vedkommende Lovbestemmelers højeste Straffegrad; thi det vilde medføre altfor betydelige praktiske Vanskeligheder, dersom det i hvert enkelt Tilfælde skulle behøve paa et Skjøn over de foreliggende Omstændigheder, om Forbryderen efter den Straffegrad, som kunde antages at ville blive anvendt paa ham, skulle dømmes ved Rævningsret eller ved den almindelige Underret; men hvis man stiller Reglen om Sagerne Fordeling som i Udcastet foreslaaet, og man i saa Henseende skal gaae ud fra de nuværende Straffebestemmelser, maatte det dog ansees uomgængelig fornødent, at i alt Fald enkelte Forandringer i disse Bestemmelser vedtoges, fremfor Alt en Medsættelse

af Straffen for de hyppigst forekommende Egenomsindgreb.

Det turde imidlertid være et Spørgsmaal, om der ikke og for sig efter Forholdets egen Natur maatte være mere Anledning til at fastsætte Grændsen for Underretternes og Rævningsretternes Competence efter Forbrydelsernes Art, navnlig saaledes, at man henlægde visse udtrykkeligt nævnte Forbrydelser til Rævningsretterne og bestemte, at alle andre skulle falde ind under de almindelige Underretter. Til Rævningsretterne maatte da utvivlsomt henlægges Sager om Mord, forsætligt Drab, Drab af Vaade, Fosterdød, Barnefødsel i Dølgemaal, grovere Begrebsbestagelser, Voldtægt, Blodstam, Bigami, Meened, Falskminøntneri, Brandstiftelse, Røverier, Indbrudstyveri og andre kvalificerede Tyverier, saavel som Documentfalsk og andre kvalificerede Bedragerier. Mere tvivlsomt vilde Spørgsmaalet ganske vist stille sig med Hensyn til adskillige mindre Forbrydelser, derunder navnlig ogsaa simpelt Tyveri og Bedrageri; men dersom man ikke — hvad vistnok navnlig i Begyndelsen maatte være det Rette — vilde holde sig strengt til Udtrykket i Grundlovens § 79 „Misgjerningsager“, hvorved der aabenbart ikkun er sigtet til de betydeligere Forbrydelser, kunde man maaskee, ialtfald i visse Tilfælde, overlade Noget til Afgjørelse efter de concrete Omstændigheder ved hver enkelt Tilfælde, samtidig med at Anklagebeslutningen tages.

Dersom det skulde foretrækkes at ordne Fordelingen af Sagerne udelukkende efter Hensyn til Straffens Størrelse, vilde adskillige af de Forbrydelser, som første Gang begaaede falde ind under de almindelige Underretter, ofte i Gjentagelsestilfælde blive at paadømme ved Rævningsret, og naar man vælger som Afskillemoment Forbrydelsens Art, kan der spørges, om ikke den blotte Gjentagelse af en Forbrydelse der ellers hører under de almindelige Underretter, skulde bringe den under Rævningsret. Udvalget finder imidlertid ikke, at der er tilstrækkelig Anledning til en saadan Forandring af Jurisdictionsbestemmelserne i noget af de tvende nævnte Tilfælde, i alt Fald ikke for de Forbrydelsers Vedkommende, som allerede første Gang begaaede medføre en i den offentlige Me-